

Pisici acolo, pisici aici,
Peste tot pisici și pisici mai mici,
Sute de pisici,
Mii de pisici,
Milioane, trilioane și catralioane de pisici.

Una dintre căsuțe avea acoperișul ascuțit, iar în ea locuia Ascuțilă, câțelul cu urechi ascuțite.

O altă căsuță avea acoperișul cârlionțat, iar în ea locuia Cârlionț, câțelul cu urechi cârlionțate.

Căsuța din mijloc avea un acoperiș rotund, iar în ea locuia cel de-al treilea câțel, dar nu se știa dacă avea urechile rotunde, pentru că pe acest câțel nu-l putea vedea nimeni. Era invizibil.

Înalt, niciun pic.
Dar nici foarte mic.
Nu semăna
Cu absolut nimic.

Iar acesta era numele lui - Absolut Nimic.

Absolut Nimic era destul de fericit, pentru că, deși nimeni nu-l putea vedea, el se distra la fel de mult ca orice alt câțel.

Putea sări și alerga și mânca. Putea auzi și vedea și mirosi. Putea lătra și se putea hârjoni cu cei doi frațiori ai lui.

În această zi frumoasă, însorită, la ușa lui Bobo apăru o Creatură Ciudată, cum nu mai văzuse niciodată. Semăna puțin cu un câine și puțin cu o girafă, iar din vârful capului până în vârful cozii cărlionțate avea un șir de zimți albaștri frumoși.

– Bună dimineața, a spus Bobo. Dar ce fel de animal ești tu?

– Nu sunt un animal, a spus Creatura Ciudată. Sunt un *aminal*!

Bobo era cât pe ce să spună că nu există cuvântul *aminal*, când Creatura Ciudată se uită fioroasă în jur și începu să se vaite:

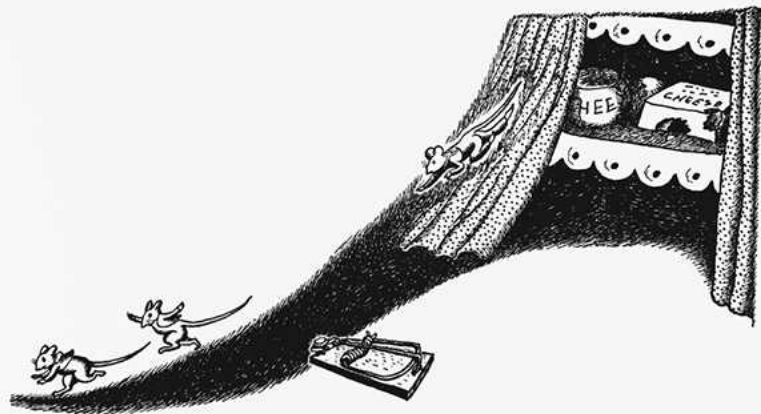
– Dar pentru un *aminal* infometat ce ai de mâncare?

Se știe că atunci când unui șoricel îi miroase a brânză, el știe cum să ajungă la ea, chiar dacă ușile sunt închise. Așa că înainte să se dumirească bine, Zurli și Zbanghi se treziră furișându-se printr-o crăpătură din perete și...

– Uite-o! a strigat Zbanghi, privind cu poftă la o bucată mare de brânză, așezată într-o...
CAPCANĂ DE ȘOARECI!

Era cât pe ce să înceapă să ronțăie la ea, când Zurli a chițait tare.

– Aoleu! a strigat ea, ne urmărește cineva!

Așa era. Cineva sărise de nicăieri, iar acum fugea după cei doi șoricelii de câmp.